

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LVI. Rerum hujus Mundi contemptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

banis: neque tamen unquam commercium cum iisdem fastidire ac nauseare visus est; sed semper simili modo affabilis ac comis, nullo discrimine agebat cum omnibus, adjuvabat omnes, serviebat omnibus, & paratissimum semper se præse ferebat, ad fundendum, quidquid venis claudebat sanguinis, pro cujuscunque salute. Testatur Sacerdos ejus Socius, pluries se ex illo audisse; si Cælum apertum conspexisset cum libero, quandocunque libuisset, eò intrandi comite, libenter tamen retracturum fuisse pedem, mansurumque inter Mortales ad laborandum Animarum causâ; excelfo hoc atque heroico actu præclarè imitatus S. Patriarcham suum Ignatium, quem ob hanc amoris excellentiam nemo prudens non vehementer suspicit.

§. LVI.

Rerum hujus Mundi contemptus.

PRæter has Mortalium Animas nihil quidquam ullius apud eum pretij erat. Sæpius objecerunt se ejus oculis illustres feminae, vestibus magni pretij, gemmisque ad pompam exultæ. Tam parum abest ut ejusmodi spectacula eum ad se raperent, ut generoso potius contemptu animum inde altiora ad sensa attolleret, quæ Socio aliquando suo aperuit, cum dicto. O quàm gratum DEO Sacrificium Dominæ istæ facerent, si has quas tanti æstimant, nugas & crepundia amore ejus contemnerent, & relinquerent! Patrum aliquis, magnæ autoritatis, qui ipsi Romæ præfuit, hæc de ipso affirmat. Quàm animus viri avulsus esset ab omnibus, quæ Mundus æstimat, ignotum esse potest nemini, qui eum eo egit, intimiùsque illum novit: & ego

ego ea de re ipsa ejus adducere verba possem. Sæpe enim mecum disseruit, quàm vilia nulliusque planè pretij censeret omnia, præter DEUM, & æterna. Sed illustrius hac de re testimonium est, quod ex illiusmet ad amicum litteris habemus, in quibus ille sic loquitur. Hodie matutinæ Orationis tempore perpendi illa Psalmi verba, quæ mihi se osterebant: *Diviserunt sibi vestimenta mea.* Veritas, quam mihi DEUS his in verbis manifestare dignatus est, est hæc: Quòd nos passim velimus, quæ DEI sunt; non ipsum DEUM. Si Christus habet quidpiam, quod nostra commoda, nostra emolumenta promovere possit, multi certatim currunt ad illud inter se dividendum; sed quis est, qui nudum illum Cruci affixum habere velit? Nos duo ergo illum inter nos partiri nunc volumus: quid dico partiri, cum uterque eum habere totum solus possit? Sed ô mi DEUS! dico hoc ego quidem, sed cum ad rem venit, facere non possum. Existimo equidem, me haud multum curare hæc Christi vestimenta, quæ corpori serviunt; quin imò bona externa omnia videntur mihi modicum quid, quod ejus causâ deferamus, Amici, plausus hominum, animi laxamenta, & quidquid est aliud ejusce generis: sed illa vestimenta, quæ animæ serviunt, illam exornant, locupletant, corroborant, relinquere; his nuntium remittere, haud paulo difficilius videtur: & tamen his etiam, aut, si non aliud, affectu seu desiderio horum se exuat necesse est, qui solum DEUM quærit. Conforme huic ejus doctrinæ est, quod alibi inter Orationis ejus fructus invenio, dum agit DEO gratias pro sua surditate, tanquam pro favore singulari. Hic siquidem defectus reddebat illum ineptum ad Præfecturas, & alia magis vulgò speciosa in publicum munia sua Religionis; unde sperabat, quod deferendus, & tanquam homun-
cio me-

cio media sui parte jam præmortuus parùm curandus effet. Non semel invenit Principes paratissimos ad ipsi gratificandum: neque tamen hâc eorum beneficentiâ ad ullum suum commodum usus est; nec admisit unquam rem ullam, quæ præjudicij aliquid ejus vel modestiæ, vel Religiosæ Paupertati, quâ cariorem thesaurum non habuit, afferebat. Quin ne quidem aliorum precibus id dare voluit, ut à Principibus munia in Republica, Beneficia Ecclesiastica, aliâque ejus generis, pro ipsis posceret; nisi sicubi censebat, resultaturum inde divinæ gloriæ incrementum, & Animis Proximorum emolumentum. Usus tamen est benevolentiam Principum Magæorum, ad publica scelera tollenda, aut impedienda: quo in genere illustre fuit, quod à Serenissimo Ranutio Principe Parmensi impetravit: hic enim Leges in eum finem utilissimas tulit, quas deinceps alij quoque Principes suis in ditionibus promulgârunt non sine insigni pietatis in DEUM, morumque honestatis incremento.

Ruri suis laboribus occupato varij Illustres Viri mittebant esculenta exquisita: sed ipse aut non admittebat dona, aut si per urbanitatem aliter non posset, accepta confestim mittebat ad ædes ægrorum inopum, aut nosocomium publicum. Transeuntem per nobiliores urbes nostra de Societate Patres nonnunquam invitabant ad videnda, quæ iis in locis rariora, & spectatu digniora sunt; sed ille excusabat sese, malebâtque suo in cubiculo hæere solus, minusque urbanus haberi, quàm DEO, & sibi suffurari horas, quarum tantum illi pretium erat. Nullo unquam argumento prodidit animum carni & sanguini, Agnatis nimirum suis, non ordinatissimè affectum: eâ causâ convenerat illi cum fratre suo, qui familiam ducebat, ne secum de iis ageret, quæ ad census, aliâque Familiæ emolumenta spectarent;

P

rent;

rent; quorum si fortè nihilominus ille in literis meminisset, hæc ipse silentio præteribat. Accidit, ut Fratris ejus filius, unicus Familiæ hæres, à DEO ad Societatem nostram vocaretur. Agnati ægerrimè ferebant, in eo stirpem omnem extingui; Sed P. Paulus literas ad eos dedit rationum momentis graves, quibus hortabatur, ne DEO vocanti obsisterent; Adolescenti verò animos addidit, ne ulla ratione à rectè decretis avocari se sineret. Cùm autem Agnatorum nonnemo, vir magnæ dignationis, videretur persistere in differenda saltem in aliud tempus, dum majora ederet constantiæ specimina, adolescenti abeundi ad tirocinium veniã, obstitit vicissim Pater, professus se, si aliter nihil proficeret, rem delaturum ad Summum Pontificem; nec quievit antequàm fratris filium in tuto tirocinij portu Romæ conspiceret; eam in rem dicere solitus; parum referre, desit, an non desit, una aliqua in Mundo familia; plurimum tamen referre, Animæ suæ salutem in tuto collocare. Sicubi porro de bono publico, & divini honoris incremento in majoris momenti rebus agebatur, tum enimvero commodi alterius cujuscunque, humanique respectus curam aliam nullam habuit. Placuit aliquando Summo Pontifici, uti ejus operâ in negotio gravissimo transigendo cum præcipuis magni Principis Ministris. P. Paulus cùm censeret aliter aliquanto, quàm Ministris illis videbatur, statuendum, si divini honoris ratio habenda esset; tum, cùm maximè fervebat negotium, ne tantillum quidem ab animi sui decreto dimoveri se passus est, nullo neque magnorum illorum Ministrorum, neque ejus præjudicij respectu, quod inde timere poterat; facile prospiciens, non defuturos, qui existimationi suæ, tanquam hominis cerebrosi, obstinati, & ad
tanti

tanti momenti negotia inepti, apud Summum Pontificem essent detracturi.

§. LVII.

In adversis à solo DEO solatium quarit.

IN eventis præter expectationem adversis nemo ferè est, qui non solatium aliquod ab amicis emendicet, dolorem suum cum illis communicando, inque eorum velut sinum effundendo. Non ita facere est solitus P. Paulus; qui, cum simile quid evenisset, nihil opis à mortalium quoquam requirebat; hinc alto silentio premebat offensas, aut molestias, quibus fuerat irritatus, neque à quoquam, præterquam à Solo DEO, solatij aliquid requirebat. Siquis fidei meæ arcanum aliquod suum credit (ita in adversariis suis loquitur) allatam sibi aliquam molestiam, aut animi angorem; sentio me impelli ad ejusmodi hominem ob fiduciam, quam de me concepit, & æstimationem mei, quam præ se fert, amandum; dum cor suum quodammodo mihi credit; at cum subinde adverto, quod illud ipsum, quod mihi crediderat, aperiat etiam modò huic, modò illi, imò nulli non, nihil jam æstimo confidentiam, quam erga me præsetulit, sed magis illi irascor, cum videatur potius me voluisse habere ludibrio. Non aliter rem cum DEO se habere censendum est. Magni ille facit, quod ipsi, tanquam amico carissimo, magna familiaritate confidam omnem meam molestiam, omnem meum dolorem: *Tribulationem meam ante ipsum pronuntio.* At si deinde eundem passim alibi vulgo, si conqueror, & totum animum retego; non potest DEUS ampliùs